

[Niels Kr. Nielsen.]

til imod deres vilje at afvise patienter, som ellers skulle have været indlagt her.

Derimod føler jeg mig foranlediget til at tage forbehold overfor lovforslagets § 5, der bemyndiger finansministeren til at udstede statsobligationer, til at optage statslån, der ikke alene skal gå til dækning af de udgifter, der er forbundet med såvel det foreliggende lovforslag som også med loven af 4. juni 1947 angående sindssygehospitalet i Brønderslev, ombygningen af sindssygehospitalet i Viborg og opførelsen af en børnepsykiatrisk afdeling i Aarhus. Når jeg gør dette, er det, fordi man endnu ikke har taget hensyn til de indtægter, som vi fra retsforbundets side anviser til dækning af disse udgifter, lige så lidt som der er taget hensyn til de besparelser, vi har foreslået. Det gælder ikke alene vort forslag om en 1 pct.s statsgrundskyld, det gælder også vort forslag om ophævelse af tilskudsordningerne for brød, mælk og skotøj, der, hvis det var blevet gennemført, kunne have formindsket beskatningen og dermed sænket prisniveauet og således virket billigørende ikke alene for erhvervslivet, men også for de offentlige anlægsarbejder, deri indbefattet opførelse, vedligeholdelse og drift af vore sindssygehospitaler. Derimod har man fra regeringens og de andre partiers side valgt den modsatte vej, nemlig gennem told og skatter at drive vort omkostningsniveau opad, hvilket også vil påvirke udgifterne, der er forbundet med det foreliggende lovforslag, i opadgående retning.

Hvis der nu skal skaffes mulighed for dækning gennem statslån i stedet for skatter, mener jeg, at det er en dårlig løsning, fordi vi derigennem skubber byrderne over på fremtidige slægter og lader dem bøde for de udgifter, vi skal bære i dag. Det tages som et udtryk for, at man ikke længere vil gå skattevejen, men vil drive lånepolitikken videre, altså føre økonomisk politik i modstrid med den opfattelse, som vi fra retsforbundets side forfægter. Sålænge man ikke vil indkassere de indtægter, som vi fra retsforbundets side anviser, lige så lidt som man har villet afskaffe de tilskudsordninger, som ikke er af social karakter, men hvor igennem der også ydes tilskud til folk, som ikke har understøttelse behov, synes jeg ikke, det kan være berettiget at gå lånevejen. Derfor vil jeg forbeholde mig min stilling overfor lovforslagets § 5, hvori der

hjemles finansministeren bemyndigelse til at afholde udgifter ved statslån. Jeg finder, at det er forkasteligt, at der i et lovforslag som det foreliggende angående vort sindssygehospitalsvæsen, der har vor største sympati og interesse, er indføjet en paragraf, der reelt er en statslånelov. Vi finder afgjort, at denne paragraf må gå ud af lovforslaget.

Inger Merete Nordentoft: Jeg kan tilsige vort partis velvillige støtte til det fremsatte lovforslag. Det er almindelig kendt, at der er et vældigt behov for pladser på sindssygehospitalerne, og vi hilser med glæde, at dette behov nu i nogen grad kan blive afhjulpet. Det er rigtigt, hvad den højtærede indenrigs- og boligminister udtalte, da han fremsatte lovforslaget, at vi er kommet alvorligt bagefter på det område, og at der må en ekstra kraftanstrengelse til. Det er ikke blot antallet af hospitalspatienter, der er steget stærkt; det er også antallet af de patienter, der ikke er plads til på hospitalerne, men som må opholde sig udenfor sindssygehospitalerne, skønt de hører hjemme på sindssygehospitalerne, som gør, at behovet for pladser er så stort. Dertil kommer, som det er understreget af de foregående talere, at behandlingen af sindslidende er undergået en meget stor forandring til det bedre, således at vore sindssygehospitaler nu som vore andre hospitaler er behandlingshospitaler, og det er derfor nødvendigt, at der er færre patienter i stuerne og flere rum til lægernes behandling.

Der er en bemærkning i den højtærede indenrigs- og boligministers fremsættelsestale, som jeg vil anholde. Den højtærede minister sagde for at berolige de pårørende — og det motiv forstår jeg godt —, at de pårørende ikke bør føle nogen som helst ængstelse, men nok så mange ministerord til beroligelse af de pårørende vil ikke hjælpe, for de pårørende, som kommer på sindssygehospitalerne, kan ikke undgå at se, at de sindslidende opholder sig under dårlige forhold, og de kan heller ikke undgå at mærke, hvor vanskeligt det er at komme i kontakt med lægerne for de pårørende. Derfor er det absolut nødvendigt, at man ikke prøver på at skjule situationen, men at man ærligt siger, hvor dårlig den er, således som også de tidligere ærede ordførere har gjort.

På baggrund af dette er det højst mærk-